

Hayatim boyunca ilgim olmamis seylerden bir tanesi de budur. Hic bir yerde lider olmak istemedim.

Bazılarınıza garip gelebilir, ama gerçek böyledir. Sadece politikada değil, diğer alanlarda da birinci olmayı hiç istemedim. Mesela üniversitede iken iyi öğrenciydim, 1970 ve 1971 yıllarında, açıklanmasına gerek olmayan nedenlerle notlarım düştü. Buna rağmen okulu iyi bir ortalamayla bitirmiştım. 55 yaşında üniversiteyi bu kez Almanya’da ikinci kez bitirdiğimde de notum yine iyi idi. Sınıf birincisi olmak gibi bir düşünce aklıma bile gelmemiştir.

Politikada birisi bana “Senden örgüt lideri olmaz” demiş ve eklemiştir: “Senin eskiden de böyle bir iddian yoktu. Hep kolektif liderliği savunurdun.”

Dođru bir saptama... Yıllarca Acilcilerin en tanınmış kişisi olarak bu saptamam garip görünebilir. Bu nedenle arkasında yatan mantığı açıklamam gerekiyor:

İlgi alanı geniş olan bir insanım. Bildiğim konuların çeşitliliğinden de bunu rahatlıkla anlamak mümkündür. Örgüt lideri ya da örgütte bir numara olduğunuzda ise böyle yapabilmeniz zordur. Ek sorumluluklarınız vardır ve ilginizi geniş bir alana dağıtamazsınız. Bu, benim hiç de tercih edeceğim bir durum değildir.

1975 yılında İlker, Yüksel ve ben, sonradan Acilciler, HDÖ, Devrimci Savaş gibi bileşenlere ayrılacak örgütü kurduğumuzda, hiç birimiz lider değildik. Aramızda böyle bir ilişki yoktu. Kimsenin lider olmak gibi bir niyeti de yoktu.□

1976'da Yüksel, ben ve Rıza arasında da durum böyleydi. Diyelim ki teorik konularda daha çok benim söylediklerim geçerli

kabul ediliyorsa, bu, benim lider olmamdan değil, konuları iyi bilmemden ötürüydü.

Askeri alanda da benzeri bir durum olacaktı: Nebil'in de içinde bulunduğu İstanbul eylem kadrosu içinde ben kumandan ötekiler asker değildi. Önceden askeri

**eylem konusunda azbuçuk
tecrübem olduğu için
kararları vermek genellikle
bana kalıyordu.□**

**Aslına bakılırsa, bir örgütte
liderin kim olduğu
sanıldığından daha az
önemlidir. Her örgütte, üst**

düzeyde örgütün gücüne göre değişen 10-25 kişilik bir kadro vardır. Örgütü örgüt yapan bu kadronun düzeyidir. Bu kadro daha alt kademelerle ilgilenir, onları yetiştirir; örgüt liderini denetler ve hareketlerini sınırlandırır. Mesela benim TKEP’te yaşadığım da buydu. Partinin gücü bu kadronun gücünden geliyordu. Bu kadro –ki merkez komitesi

**ve bölge sorumlularının
toplama da denilebilir- kaç
kere Genel Sekreter Teslim
Töre'nin bazı görüşlerini
reddetmiş, o da
savunduklarını geri
çekmişti.□**

**Hangi alana gidersem
gideyim, bu kadronun
içine girerim. Ben girmek
istememesem, bu sefer ite
kaka oraya sokarlar.
İnsanlar örgütlerinin
çıkartını düşünüyorlar,
benim de o düzeyde
sorumluluk almamın
örgüte yararlı olacağına
inaniyorlar ve orada
bulunmamı istiyorlar. B
u grubun içinde ikinci**

**mi olurum, beşinci mi
olurum, onuncu mu
olurum, hiç dert
değildir.□**

Bu nedenle solun

**deęiřik
kesimlerindeki liderlik
kavgalarını gülerек
izlerim ve çapsiz
insanların lider olmak
uęruna kendilerini
nasıl rezil ettiklerine
bakıp gülerim.□**

**Yalçın Küçük'ün
zamanın TİP
yöneticileri için
yerinde bir sözü
vardır: “Bunlar
büyük bir handa çay
ocağı bile
yönetemezler.”** **Bü
yük bir handa çay
ocağı yönetmek**

**hayli beceri ister.
Kaç bardak olacak,
kaç demlik
kaynayacak, kaç
garson servis
yapacak, çay dolu
bardakların boş
olarak dönüş
süresi ne kadardır,
para nasıl**

**toplanaacak?
Bunların hepsinin
hesaplanması
gerekir. Bunları
hesaplamayı
bilmeden işe
girerseniz,
sonucun ne olacağı
bellidir.
Devrimci**

**hareketin çok
sayıda lideri de
aynen bu çaptadır.
Bırakın büyük bir
handa çay
servisini
örgütlemeyi, bir
bakkalı bile idare
edemezler.**

**Hayatımda bir
kere bir numara
olmak zorunda
kaldım: 1977
yılında... Yüks
el ve Rıza ile
birlikte 1976
sonunda politik
çıkış yapmak**

**kararı aldık ve
bir ay sonra
birisi öldü öteki
yakalandı. Bu
durumda, “ben
bir numara
olmak
istemiyorum”**

**diyemezsiniz.
Olacaksınız ve
yürüyeceksiniz.
İstediğim bir
işlev değildi ama
hayat hep
istenilene göre
gerçekleşmiyor.**

**İŒe bakın ki,
1982'de
ayrılınca
kadar örgütün
en tanınmış
kiŒisi olmak
konumum da
sürecekti.**

**Devrimcilere
güvenirim.
Eksikleri
yanlışları
çoktur ama
sonunda hep
devreye giren
sağduyuları da**

**vardır. Belirli
özelliklere
sahipseniz, o
özelliklere
uygun yere
gelmenizi
sağlarlar.
Bugüne kadar**

**deęişik
devrimci
örgütlerdeki
insanlardan
genellikle
dayanışma
gördüm.**

**O kadar ki, bir
keresinde iki
örgüte yazılı
olarak teşekkür
etmiştim. □**

**İnsanların
ünvanlarının
değil de
buldukları
alandaki
güçlerinin
belirleyici**

**olduđuna
inanırım. Bunu
bana pratik de
göstermişti:
1984'te TKEP
içindeki TKP
ayrılığı**

**sirasında,
Merkez
Komitesi'nin
yarısı sekreteri
olduğum
Almanya
komitesini**

**görevden
almaya can
atıyor, ama
bize karşı
seçenek
bulamıyordu.
“Hemşerimdir,**

**akrabamdır”
diye insanlara
sorumluluk
veremezlerdi,
anlayış olarak
o kadar da
düşmemişlerdi**

**. Verecek
olsalar da o
insanlar
karşımızda
tutunamazdı.
MK'nın yarısı
bir bölge**

**komitesiyle
baş
edemiyordu.
Tabii MK'nın
öteki yarısı da
bizim
arkamızdaydı.**

**Sonuçta
belirleyici olan
ise
Almanya'daki
performanstı.**

**Düzey ve
yetkinlik her
yerde yolunu
açıyor. Kalite
her yerde
yolunu açar.□**

**Son olarak
önemli bir
not: Belirli
bir kaliteye
sahip olan
insanlar,**

**başkalarında
ki kaliteyi de
görürler ve
kabul
ederler. Bu
konuda**

**sıkıntıları da
olmaz.**

Burada

sıkıntı,

herhangi bir

kalitesi

**bulunmayan
ama
öyleymiş
gibi
görünmeye
çalışanlara**

aittir.